

Πόσω συχνά 'στὴν Κρισείδα λήγαι νὰ χαλῆψω,
κί' αὐτὴ δὲν μὲ σκάνει...
μόνο μὲ τὴν διάλυσι τὴν στρουγγα θὰ μαζέψω
κί' ὄλο μου τὸ Κορδόνι.

Φωνάζει: 'μπρός μου μὲ κλαυθμούς ἐμπορικὸ συνάφι:
μὴ θέλῃς τὴν διάλυσι καὶ κάνε πᾶς νισάφι,
μὴ βράζῃς γιὰ διάλυσι, Κορδονικὸ καμίνι,
γιατὶ μ' αὐτὴν διάλυσι τὸν μαγαζιῶν θὰ γίνῃ.

"Ὅμως ἐγώ, ποῦ τὴν ἠερῶ καλὸ τους καὶ καλὸ μου,
χαμογελῶ 'στὰ λόγια των, καὶ τὸ χαμόγελό μου
περίπαιγμα καὶ μύμολα νομίζω πὼς σημαίνει:
καὶ φεγγῶν θυμημένοι.

Μὰ βάζω τὴν «Πρωϊκὴ» μου καὶ τὸ δικασφίξει
πὼς τοῦτο τὸ χαμόγελό δὲν εἶχε μέσα σκάμμα,
γιατὶ καθέναις ἐμπορος νομίζω πὼς ψηφίει
καὶ δὲν συμφέρει, βρε παιδιὰ, τέτοιος θυμὸς 'στὸ κόμμα.

Μὲ τούτῃ τὴν διάλυσι τὸν κόσμο θὰ χαλῶσω...
τόχα, παιδιὰ μου, δὲν 'μπορῶ καὶ νὰ χαμογελῶσω.
Μόλις ἐχαμογέλασα 'ρωτοῦνε ασιτισμένοι
τὸ κάθε μου χαμόγελο τί τάχα νὰ σημαίνῃ.

Μέρισσε, Κόντε, νὰ διαβῶ...μεγάλι τὸνομά μου...
μέρισσε, Κόντε, νὰ διαβῶ, κλείου 'στ' ἀρχόντικὸ σου...
τόχα δικασφίζεται καὶ τὸ μεϊνιάμα μου...
'πὲς μου δικασφίζεται ποτὲ καὶ τὸ 'δικό σου;

'Εσύ, ποῦ τῆς Μπαρμπάσσεως φεθασαὶ τῆς φλοατίας,
κί' ἂν ἀπ' τὰ γέλοια λιγούθῃς κί' ἔδω καὶ 'στῆς Δουκάτιας,
τὰ γέλοια σου, Κορδατὴν μου, πηγαίνουν 'στὰ χαμέναι
καὶ μήτε δικασφίσει δὲν κάνεις σὺν κί' ἐμένα,
γιατὶ κανέναις ἐμπορος καὶ μήτε τὰ κοπέλα σου
προσέχουν εἰς τὰ γέλοια σου.

Μέρισσε, Κόντε, νὰ διαβῶ...τὸν σβέρκο μὴ τεντόνης,
τὸν ἑλλειμματῶν τοὺς σωροὺς σ' ἐμένα μὴ φορτώνῃς,
κί' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔκανα παραμικρὸν πλημμελιὰ
καὶ κάθε μου περίσσευμα σὺ μὲν τὸ βγάζεις ἑλλειμμα.

'Εγὼ μὴδὲ τὸν πόλεμο δὲν ἔκανα, παιδιὰ,
κί' ὅπου σ' ἐμένα δυσπιστεῖ θὰ φάῃ σανιδιά.
'Εβγάρασι κί' ἀπόστασι νὰ μὲ κηλῶν σωτῆρα,
κί' ὁ μακαρίτης πόλεμος μὲ τοὺς πολλοὺς τὸν σάλους
ἂν ἔγῃ δόξα καὶ τιμὴ μόνον ἐγὼ τὴν 'πῆρα,
κί' ἂν ἔγῃ καὶ καμμιὰ 'ντροπὴ τὴν ἄφρασι 'στοὺς ἄλλους.

'Κουράστηκα, μαρε παιδιὰ, διάλυσι νὰ θέλω
κί' 'στὸν κατακορμάλλη μου μνηνίματὰ νὰ στέλλω.
Τρία πούλαμα κάθονται... ζῶλα γυκατῶν συναζῶ...
τῆς γαλανῆς τὸ φρέμα, τῆς Ρούσσεσι τὸ ρουστάν.
'κουράστηκα διάλυσι 'στὸν Μῆτσο νὰ φωνάζω,
ποῦ στέλιμα τὸν ἔκανα μὲ τὴν 'δική μου στάνη.

Σαράντα 'μέρισσι ὁ ξανθὸς ἀναβολὴ γυρεῖσι:
κί' ἀδίκωτα μὲ ρέβει.
Σαράντα 'μέρισσι μὲν ζητεῖ, κί' ἐγὼ τοῦ λέω στέκα,
κάνε τῆς μόνον εἰκοσι κί' εἶναι πολλαῖς κί' ἦ δέκα.

Σαράντα 'μέρισσι μὲν ζητεῖ, σὲ τούτοις ἐπιμένει,
Κορδόνικα φερσιμένι.

Σαράντα 'μέρισσι γυροῦρα μὲν λέει πὼς περῶνε,
σαράντα 'μέρισσι μὲν ζητεῖ, λές καὶ λεχῶνα νάνι.

Γι' αὐτὸ τὸ σαράνταμυρὸν πολὺ τὸν 'στενοχωρήσα,
μὰ τέλος υπεχώρησα
γιὰ νὰ μὴ τὸν πικρῶν...
τί διάβολο νὰ κάνω!

"Ὅλοι λένε γιὰ τὸν Μῆτσο πὼς τὰ 'γάλασε μ' ἐμένα,
πλὴν ὁ Μῆτσο, βρε παιδιὰ μου, μούγει μάγια κωμωμένα,
καὶ σὺν εἶχε τὸνομά του γὰρ νὰ χαριετῶσῃ 'πῆρα
τὸν Δημήτηρ τὸν κολλήγα,
καὶ μὲ πάθος νὰ τοῦ 'πῶ:
νῆξεραι πὼς σ' ἀγαπῶ!

"Ὅλα μου τέρμα 'στὰ δίνο κί' ἔλα, Μῆτσο, πάρα μου,
μὰ 'στὸ σπῆτι δὲν τὸν 'βρῆκα κί' ἄφρασι τὴν κάρτα μου.

"Ὅλοι λένε γιὰ τὸν Μῆτσο πὼς τὰ 'γάλασε μ' ἐμένα,
πλὴν ὁ Μῆτσο, βρε παιδιὰ μου, μούγει μάγια κωμωμένα,
κί' ἂν σαράντα μὲν ζητῆσῃ, κί' ὀδόντα κί' ἑκατό,
κάμα δὲν θὰ τοῦ κρατῶ.

Κί' ἂν σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὸ Ραλλάκι μου κορώση
καὶ καμμιὰ βρωμοδουλέα μὲ τὸν Κόντε μὴ σκαρώση
κί' ἂν αὐτὸν γιὰ τὴν Κορδόνικα μηχανοραφίας πλέτῃ,
πάλλι δὲν θὰ βγάλω λέξι.

Γιὰ σένα ξετρελλάνωμαι καὶ λαχταρῶ σμά σου,
Δημήτηρ μου, καρδούλα μ',
μὰ θὰ βαπτίσω καὶ παιδί νὰ βγάλω τὸνομά σου,
Ραλλοῦ μου Δημητρουλά μ'.

Τέτοιαι ποῦ λές, βρε Φασουλῆ,
ὁ γέρο-στέλιμας μιλεῖ,
καὶ τρέγει κόσμος καὶ ντουμῆς 'στὸν γέρο Κορδονίδι,
κί' ὁ γέρος τὴν διάλυσι ἀμέως ἀπαίτει,
ἂν εἶναι δὲ προνόμιον τοῦ Θρόνου νὰ τὴν διδῃ,
ἀλλ' εἶναι καὶ προνόμιον παντὸς νὰ τὴν ζῆτῃ.

Διάλυσι, διάλυσι...καὶ στέθος καὶ μακρὸ
μὲ τούτῃ θὰ κολλῆσῃ...
καὶ τρέχω 'στὸν Κορδόνικο καὶ τὸν παρακαλῶ
νὰ μὲ χαμογελῶσῃ.

Κί' ὁ Θεωρῆς μ' ἐκώταξε κλά, σουρτουκλεμῆ,
καὶ τέτοιο χαμογέλασε χαμόγελο σ' ἐμέ,
ποῦ δὲν 'μπορεῖ καὶ Ραρκηλ νὰ σοῦ τὸ ζουγραφῆσῃ
κί' ἐγὼ τὸν παρακάλεσα νὰ τὸ δικασφίση.
Κί' αὐτὸς τὸ δικασφίσει, βρε Φασουλῆ μου μῆτρο,
καὶ τὸ χαμόγελο δηλοῖ πὼς πρέπει νὰ σὲ δεῖρο.

'Στὸν Πόντον Περινήγισσι, ἐξάριετον βιβλίον,
μαγάλον πατριωτισμὸν μετὰ σπουδῆς ἐγκλειτον,
καὶ τοῦτο τὸ συνέγραψε περιφραδὸς ἑκείνου
ὁ Παππαμικελόπουλος, ὁ μάγος Κωστονάντιος.

'Βγῆκε κί' ἡ Παλλάς 'στὰς Πάτρας, νέον περιοδικόν,
μὲ πολὺ καλὰς εἰκόνας καὶ καθ' ἕνα θελκτικόν.